

**CAROLYNE
SWANN**



**Azurová
hvězda**

Azurová hvězda

PRAHA 2003

Přeložila:
LINDA HAYEK

Carolyn Swann: Azurová hvězda
Vydání první.
Copyright © 2003 Carolyn Swann
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křížkova 16, Praha 8
v roce 2003 jako svou 807. publikaci.
Český překlad © 2003 Linda Hayek.
Přebal a vazba © 2003 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2003 Richard Carrasco.
Odpovědná redaktorka Jana Kohutová.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-584-3

BARONET
Praha 2003

CAROLYNE SWANN

Azurová hvězda



Kapitola první

Vítr cloumal zavřenými okenicemi a prudký déšť bičoval kamenné zdi budovy, která spolu s ostatními – stejně strohými a nevlídnými – tvořila součást starobylého kláštera, postaveného na skalnatém útesu nad mořem. Meluzína hvízdající v komínech a řev zpěněných vln útočících na černá skaliska vyvolávaly dojem, že nastal konec světa. I když zvon na věži kostela odbil šestou, slunce dosud nenašlo odvahu prodrat se z mraků a prozářit krajinu slabými paprsky.

Zdálo se, že tentokrát běsnící živly zcela ochromily veškerý život nejsevernější části této nehostinné země. Jako by si Bůh usmyslel vydávat ji krutým rozmarům počasí častěji, než si zaslouží. Ani černí ohaři, kteří se s tichým skučením choulili v psinci v rohu nádvoří kolem statného vůdce smečky, se neodvažovali pozvednout hlavu a raději s prázdným žaludkem odolávali hladu, stejně jako vesničané ukrytí v nuzných chalupách, roztroušených po vřesovišti.

Vysoký stařec v dlouhém bílém hábitu, jehož jedinou ozdobou byl rudý kříž vyšíтый na prsou, pomalu a důstojně vystoupil po širokém kamenném schodišti a vešel do chodby, po jejíchž obou stranách se táhla nekonečná řada dubových dveří. Jeho těžké boty se na okamžik zastavily před jedněmi z nich, jako by váhal, ale pak je zprudka otevřel.

„Tak přece jen si, bratře, nerozmyslíte své rozhodnutí?“ otázal se tiše, když vstoupil do cely, z jejíchž vápnem obílených stěn čišely vlhkost a chlad.

Mladý muž, připevňující si opasek kolem štíhlých boků, otočil hlavu, a když spatřil hosta, řekl vážně: „Nemám jinou možnost.“

„Ale máte,“ odvětil stařec a tiše za sebou zavřel. „Oč jednodušší by byl náš život, kdybychom neměli možnost volby. Bůh se zřejmě rozhodl vyzkoušet nás všechny, jak si zvolíme a jak v případě rozhodnutí obstojíme,“ dodal a pokročil ke stolu, na němž ležel dlouhý soukenný plášť tmavomodré barvy s kapucí. „Ne všichni naši bratři si zvolili správně, a když už se rozhodli, nedokázali setrvat, neboť zjistili, že zkouška je nad jejich síly.“

„Jestli i já padnu do rukou králových inkvizitorů, snad mi Všemohoucí neodejme odvahu a dopřeje mi zemřít důstojně, jak se sluší na člena řádu.“

„Vím, že jste čestný a statečný, ale neměl byste odjíždět,“ pronesl převor Renaud de Pelletier. „Chápu, že chcete ještě jednou, naposledy, spatřit otce. Ale co když přijedete pozdě?“

„I o tom jsem uvažoval, otče převore.“

„Cesta do Francie se pak ukáže jako zbytečná. Všechny vaše sestry jsou již provdané za dvořany, kteří sympatizují s králem, takže se nemusejí ničeho obávat. Zato vy, bratře, jako jediný právoplatný dědic rozsáhlého majetku a navíc rytíř templářského řádu se v okamžiku, kdy vstoupíte na francouzskou půdu, vystavujete nesmírnému nebezpečí.“

„Přesto se toho odvážím,“ odpověděl Laurent pevným hlasem a natáhl ruku pro plášť.

Stařec se nehodlal vzdát jen tak lehce. „Nenapadlo vás, bratře, že list od bratra Estiena může být léčka? Až donedávna jsme se domnívali, že padl do rukou králových pochopů. Nebyl by jediný, kdo nevydržel kruté mučení a zradil.“

„Už brzy se dozvím pravdu.“

Převor dál nic nenamítal a mlčky si mladíka prohlížel.

I v chabém svitu louče, která plápolala v držáku na stěně, byly dobře patrné rysy jeho obličeje – vysoké lícni kosti, výrazná brada a klenuté obočí, pod nímž plály šedé oči, naplněné odhodláním. Pevně stisknuté rty se zvlhnily v nepatrném úsměvu, když si Laurent zapnul stříbrnou sponu pláště, který si přehodil přes široká ramena, a pohlédl na svého představeného.

„Jsem připraven.“

„Bůh vás provázej, bratře,“ zvedl Renaud de Pelle-tier pravici na pozdrav a společně vyšli na chodbu.

Děšť ještě zesílil a šedé mraky na obloze protínal jeden blesk za druhým, když Laurent de Brissac vyváděl koně ze stáje. Zvíře nervózně zastříhalo ušima a otočilo hlavu k psinci, jako by chtělo dát najevo, jak závidí jindy vzrušeně štěkajícím ohařům teplo a sucho jejich kotce. Jeho pán mu však k dalšímu ohlédnutí nedal příležitost. Přehodil si kapuci přes hlavu, vyhoupl se do sedla a škulbl uzdou.

Převor, chráněný před větrem a deštěm obloukem ambitu, se opřel rukou o sloup a pohledem sledoval osamělého jezdce, dokud mu nezmizel z očí. Teprve poté se obrátil a rychle vešel zpět do chodby. Protože zde byl sám, dovolil si několikrát suchými dlaněmi promnout svaly na pažích, ztuhlé zimou.

Chlad však nebylo to jediné, co ho v dané chvíli trá-pilo. S hořkým povzdechem si uvědomil, že stejně jako se v mlze ztratila mladíková postava, rozplynula se i naděje řádu na získání obrovského majetku, který představovaly državy Brissaků, již po několik staletí pečlivě spravované jedním z nejstarších francouzských šlechtických rodů.

Laurent se patrně do zdejšího kláštera nikdy nevrátí. Byl by to Boží zázrak, kdyby se mu podařilo projet nepozorovaně celou Francií, stanout před branou rod-

ného sídla, setkat se s otcem a znovu se vrátit sem do Skotska.

Přísné templářské stanovy žádnému rytíři nedovoľovaly opustit řád a vydat se – byť i jen na krátký čas – zpět k rodině. Jenomže v poslední době se věci vyvíjely jinak, jako by vše, co po téměř dvě století přinášelo řádu věhlas a prosperitu a jeho členům životní jistotu, najednou mizelo v nenávratnu.

Mnoho statečných mužů zemřelo na hranici či ve vězeních francouzského krále, někteří se dobrovolně vzdali řehole, již na sebe kdysi vzali, ostatní se odebrali do exilu v cizině, kam ruka Filipa IV. nedosáhla.

Dosud statné tělo Renauda de Pelletier se zachvělo, tentokrát však nikoli zimou, nýbrž bolestnými vzpomínkami.

Jak byl kdysi – stejně jako ostatní bratři – hrdý na to, že patří k řádu chudých vojáků Ježíše Krista a Šalomounova chrámu, jehož posláním je chránit křesťanský svět před nevěřícími.

Zatímco benediktini, kapucíni či augustiniáni šířili slovo Boží s trpělivostí a tichým odevzdáním, s nímž zároveň i umírali, templáři patřili k početné armádě, jejíž vojáci neváhali použít zbraně, když se jednalo o uhájení víry či obranu krále.

A právě ten je před pěti lety zradil!

Panovník s něžnou tváří cherubína, jež mu vysloužila přízvisko Sličný, stále více zatěžoval královskou pokladnici dluhy. Peněžní tíseň řešil půjčkami u bohatých židovských bankéřů, nechal razit mince s menším obsahem zlata, ale ani tato opatření nestačila na rozmařilý život, který vedl. Na popud svého rádce Guillaumea de Nogaret se obrátil tam, kde tušil hojný pramen bohatství. Nemýlil se.

Kristovi vojáci byli nejen skvělými bojovníky, ale nebylo jim cizí ani obchodování. S majetkem, který přinesli do řádu noví členové, si mohli dovolit vlastnit

banky ve všech větších městech Evropy. Poskytovali úvěr mnoha šlechtickým rodinám od Levantu až po Paříž, mít za klienta francouzského krále považovali tudíž za čest. Jenomže na rozdíl od jiných významných rodů Filip Kapet nehodlal dluhy splácet. A opět poradil Nogaret!

Mnohem lepší než vracet je vzít si všechno. Koli-krát už se Filipovi předkové rozhodli k podobnému kroku, když chtěli obohatit královskou pokladnu. Zrada – ať už domnělá či skutečná – to byl ten správný klíč, který otvíral brány nedostupných hradů i víka truhlic až po okraj naplněných zlatem.

Jak se však dostat k obrovskému majetku řádu, když templáři nepodléhají světským soudům? I tady znal Nogaret odpověď. Poradil svému chlebodárci, aby obvinil členy řádu z kacířství.

Když se o záměru Filipa Sličného dozvěděl Svatý otec, byl zděšen. Popudit proti sobě jeden z nejmocnějších řádů se mu nechtělo, ale udělat si nepřítele z nejmocnějšího panovníka křesťanského světa se také neodvážil. Rozhodl se vyčkat, vždyť spěch se přece nevyplácí. Nogaret byl opačného mínění.

Pod jeho vedením zaútočil jedné říjnové noci před pěti lety královský oddíl na templ, pařížskou pevnost nic netušících mnichů.

Převor se na okamžik zastavil a mávl rukou před obličejem, jako by chtěl odehnat nepříjemné vzpomínky, které se k němu poslední dobou vracely stále častěji.

Tehdy před lety byl čerstvě jmenován senešalem. Právě přijel z Janova, kde pobýval několik let jako převor místního templu, a teď měl spolu s velmistrem a maršálem předsedat Radě. Jen v prchavých okamžicích, kdy dokázal být sám k sobě upřímný, si přiznával, že se konečně naplnil jeho životní sen. Bude přijímat bankéře, představitele významných šlechtických rodů, jednat s vysokými královskými úředníky

a vyslanci papeže. Stane po boku nejmocnějšího muže řádu.

Nikdy nezapomene, jak ho viděl naposledy.

Bylo to sotva měsíc poté, co se vrátil z Itálie, a zatím nedokázal přivyknout chladnému podzimu, který toho roku vtrhl do Paříže s neurvalostí, jaké by se ve slunné Ligurii neodvážil. Každodenní plískanice, které se v noci měnily ve vytrvalý studený déšť, provázel ostrý vítr, prohánějící se špinavými pařížskými uličkami a zalézající nejen do skulin nuzných chatrčí na břehu Seiny, ale který si našel cestu i do mnišských cel pevností zvané templ.

Byla temná noc, dávno po půlnoci. Měsíc se ukrýval za tmavými mraky, plnými deště, když se brána zachvěla několika mocnými údery a vzápětí se na ulici ozval panovačný hlas:

„Otevřete a vpusťte dovnitř královského vyjednavče, pana de Nogaret.“

Ticho. Strážní na baštách stáli nepohnutě, mlčky shlíželi dolů na kohortu ozbrojenců, sedících v sedlech statných koní.

„Vyzývám vás, otevřete jménem Jeho královské Výsosti!“

Ani po těchto slovech se žádný z mužů na baštách nepohnul. Nikdo nemá právo rušit klid řádu bez předběžného ohlášení, i když se jedná o tak urozeného dvořana, jakým je Guillaume de Nogaret. On sám jako významný člen královského dvora by měl vědět, že nebude v templu přijat, pokud se řádně neohlásí předem a neobdrží velmistrovu svolení.

„Jménem...“ Další slova zanikla v bušení kopí a halaparten na železnými pláty pobitá vrata.

Nádvoří se začalo plnit bratry probuzenými hlukem a vybíhajícími na nádvoří. Někteří s obavami vyhledávali pohled ostatních, většina jich však zaujala s mečem v pravici obranný postoj, vypěstovaný dlouhými roky bojů. Zamračeně naslouchali ranám a křiku zvenčí.

Opravdu nastalo to, čeho se obávali? Papež, v jehož jménu nasazovali život, je neochrání? Vždyť uplynulo sotva pár dní od velmistrova návratu z Poitiers, kde mu bylo přislíbено zahájení vyšetřování obvinění, která byla proti řádu vznesena. A včera se velmistr zúčastnil pohřbu Cathérine de Courtenay, švagrové krále Filipa, a byl jedním z těch, kdo nesli její rakev. Tím dal král jasně najevo, že chce setrvat s templáři v míru a stáhnout veškerá obvinění, která až dosud proti řádu uplatňoval.

Rozestoupili se, když se na schodišti objevil jejich nejvyšší představený Jacques de Molay, probuzen hlukem. Přestože i on svíral v pravici jílec meče, z klidných rysů v jeho obličeji ostatní vyčetli, že nemá v úmyslu bránit pevnost silou. Několika rozhodnými větami zabránil strážím na baštách, aby se postavily na odpor. Naopak přikázal složit zbraně, nechal otevřít bránu a vyšel přivítat Filipova rádce. Hned po prvních slovech ho však jeden z královských vojáků srazil k zemi a na Nogaretův příkaz spoutal.

V tom okamžiku se v rukou přihlížejících templářů zaleskla ostří mečů, ale již bylo pozdě. Velmistrovo statné tělo obklopil oddíl vojáků a tlačili ho k připravené káře. Ostatní se rozběhli mezi ambity obklopující čtvercové nádvoří a vyvlékali odtud vzpouzející se bratry. Který z nich prokázal odvahu a přece jen se pokusil o obranu, klesl k zemi probodán desítkami kopí a halaparten.

Zatímco povoz odvážel spoutaného Jacquese de Molay noční tmou neznámo kam, těžké boty žoldnéřů dupaly po kamenném schodišti a jejich hrubé nadávky se rozléhaly chodbami. Jestliže byli bratři vycvičeni v boji, královští pochopové také ovládali své řemeslo. Templářům navíc zněla v uších poslední velmistrova slova:

„Promluvím s panovníkem. Nekladte odpor, vše se vysvětlí. Jste vojáci Kristovi, ne vrazi. Vaše udatnost

náleží Svatému otci, jen on může posoudit vaše počínání.“

Jenomže mnozí ze statečných mužů při pohledu na mrtvé druhy ztratili v papeže důvěru, jistě také proto, že se k jejich uším nepřetržitě po mnoho týdnů nesly zvěsti o neustálých útocích na kláštery, nacházející se na území Francie i mimo ně. Někteří se po velmistrově příkladu nechali odzbrojit a zatknout, jiní vyřešili svoji oddanost řádu dobrovolným skokem z nejvyššího patra na kamenné nádvoří.

Renaud de Pelletier vše sledoval s hrůzou staženým hrdlem, ukryt za sloupem v rohu ambitu. „Ne!“ vykřikl přidušeně, když koutkem oka zahlédl, jak vedle stojící mladičký Laurent de Brissac pozvedl meč, který pevně svíral v obou rukou, a chystal se zaútočit na dva žoldnéře, potupně vláčející po dlažbě zkrvavené tělo maršála řádu. „Proti přesile nic nezmůžeme.“

„Ale senešale... Náš velmistr...“

Než stačil dopovědět, starý muž jej chytil za paži, vtáhl do úzké místnosti s vysokým klenutým stropem, jež sloužila jako písárna, a tiše zavřel dveře. Nevšímal si udiveného chlapcova pohledu, neboť příslušníci řádu se nesměli pod hrozbou trestu navzájem navštěvovat a zůstávat spolu o samotě, si přiložil prst na rty, zatímco druhou rukou jej uchopil za loket. „Na smrt je ještě brzy, na vaši i na mou,“ pravil tiše, a aniž uvolnil křečovitý stisk prstů, pevně obepínajících jinochovu paži, sklonil se a otevřel nenápadný poklop v podlaze. „Jděte!“ poručil a postrčil Laurenta k temnému otvoru.

Vzápětí poté, co stačil uzavřít únikovou cestu, se nad jejich hlavami ozval hlas jednoho z pochopů:

„Nikdo tady není. Ti hlupáci se nechali pochytat jako králíci.“

* * *

Tuto část roku měla Olivie nejraději. Louka pod hradem jí připomínala přehoz, který její matka zhotovila, ještě než se narodili Corneille s Armandem.

Děvčátko si ji pamatovalo, jak sedávala v křesle u okna v hodovní síni, skloněná nad vyšívacím rámem, a trpělivě kladla jeden steh vedle druhého, zatímco otec odpočíval ve svém oblíbeném křesle u krbu a u nohou mu podřimovali jeho dva chrti, neteční k dívčinu pošuchování, zato zvedli hlavy okamžitě, jakmile hrabě učinil sebemenší pohyb. Olivie napjatě sledovala, jak jehla v matčiných šikovných prstech vytváří zářivá drobná kvítka, která přibývala den po dni na svěže zeleném podkladu, až jej zcela zaplnila.

Stejně tomu bylo i s loukami v podhradí. Nejdříve se v trávě objevily nepatrné bílé sedmikrásky, po nich rozkvetly růžové a fialové hyacinty, a když se prodraly na svět trsy pomněnek, nakonec zvedly hlavičky ke slunci i zlatavé pampelišky a zvonky pestrobarevných orlíčků.

Olivie nedokázala nikdy odolat. I dnes pobíhala po louce, dokud neměla té voňavé nádhery plnou náruč.

„Podívej, co se mi stalo,“ ozval se za jejími zády nářikavý hlas.

Otočila se a málem se rozesmála.

Stvoření, které sedělo na plochem kamenu u řeky, zdálky připomínalo obrovský křemenáč, jaké rostly na pokraji lesa pod mohutnými duby. Na hlavě mu trůnil slaměný klobouk, jehož široká krempa měla chránit obličej před slunečními paprsky, a kypré tělo halila od krku až po kotníky našasená světlá tunika, teď vykasaná do poloviny silných lýtek. Dívka držela v ruce jeden ze střevíčků a pokoušela se z něj prsty odstranit mazlavý jíl.

„Jak se ti to přihodilo, Arlette?“

„Snažila jsem se utrhnout tamty žluté kytky,“ vysvětlovala přítelkyně a ukázala vyzutým střevíčkem na jedinou mokřinu široko daleko, z níž svítily blatou-

chy. „Nemohla jsem tušit, že rostou v blátě. Myslím, že bychom se měly vrátit zpátky do hradu a posadit se na zahradu do stínu. Není tady bezpečno. Co kdyby z lesa vyrazili nějakí útočníci?“

„Tak by je stráže na baštách zahnały ještě dříve, než by se k nám stačili přiblížit.“

Arlette zvedla hlavu, a když zahlédla hlídky na baštách, jak pochodují sem tam a z výšky pozorují okolí, rychle si stáhla sukni a obličej jí pokryl ruměncem. No co? usoudila, když znovu pohlédla k hradbám. I kdyby na takovou dálku spatřili její nohy, otec se o tom nikdy nedozví. Kdo by se odvážil donést správci zdejšího panství, že zahlédl jeho dceru s vykasávanými sukněmi?

„Co kdybychom se ještě prošly, než se vrátíme domů?“ navrhla Olivie, mávnutím přivolala jednu z děveček vracející se po cestě z vesnice a vložila jí do náruče květiny. „Předej je mojí komorné, už bude vědět, co s nimi,“ přikázala.

Stejně za pár dnů uvadnou, pomyslela si Arlette, když si nazouvala ušpiněný střevíc. Zato mně naskáčou na nose pihy a nezbavím se jich celé léto. Jenomže dceři hradního pána nemohla odmlouvat, navíc Olivie byla jediná přítelkyně, jakou kdy měla. Hrad byl sice plný žen a dívek, avšak původ žádné z nich – kromě hraběcí dcery – neodpovídal postavení dcery správce zdejšího panství.

Vikomt de Teirhald každému ze svých dětí od jejich nejútlejšího dětství, jen co byly schopny pochopit význam jeho slov, vyprávěl, že jejich rod je skoro tak významný jako rod Montfortů.

Všichni tři jeho synové, dnes již dávno dospělí, i benjamínek Arlette znali příběh svého praprapraděda Gasparda, který spolu se svým přítelem Geoffreyem Montfortem dorazil na zdejší hrad, tehdy ještě nazývaný Naligny. Geoffrey, nedávno povýšený do šlechtického stavu, se rozhodnutím krále stal novým

majitelem celého panství a na jeho příkaz se musel oženit s vdovou po původním majiteli, který padl na křížové výpravě. Gasparda, který si zde také našel budoucí manželku, jmenoval svým správcem.

A tak tomu bylo po celé generace. Montfortové, kteří se během dvou set let zařadili mezi nejvýznamnější gaskoňskou šlechtu, vládli zdejšímu kraji a nejstarší Teirhald vždy převzal po svém otci správu nad panstvím. Na přímluvu otce nynějšího hraběte byl Arlettin dědeček jmenován vikomtem, což přineslo radost zejména jeho potomkům. Mohli se ucházet o službu u královského dvora, v armádě či zastávat jiný úřad, přiměřený tomuto postavení. Nejstarší správceův syn Robert, ještě než převezme otcovy povinnosti na Montfortu, přijal službu v Poitou, u dvora prince d'Anjou. Charles a Louis se snažili vydobýt si slávu u vojska.

Teď už měl Paul de Teirhald jedinou starost: najít dceři vhodného ženicha. Arlette v poslední době často zaslechla rodiče, jak probírají jednoho kandidáta ženitby za druhým. Nevynechali žádného urozeného mladíka od Neraku po Moissac, probírali jejich přednosti, mezi něž řadili především společenské postavení a majetek.

Pro dívku to byla jen jména, k nimž by nedokázala přiřadit jedinou tvář. Po celých šestnáct let, co byla na světě, žila zde na hradě. Vikomt sice vlastnil jednopatrový dům v Neraku, který před mnoha lety zakoupil jeho otec, a poblíž Agenu malou usedlost s polnostmi a lesem, kterou dostala věnem jeho manželka Sylvie. Povinnosti správce hradu vyžadovaly, aby pan de Teirhald pobýval na Montfortu, a tak s ním zde žila i jeho rodina, teď už jen manželka, dcera a nepočetné služebnictvo.

Bratry už si Arlette téměř nepamatovala. Byla ještě příliš malá, když odešli z domu, nejdříve Louis a Charles, o něco později i Robert. Než ten se vrátí,

uplyne ještě několik let, protože vikomt se zatím nechystá na odpočinek.

Maminka je sice hodná a laskavá, ale chvíl, které si dokáže pro dceru vyšetřit, je poskrovnu, zejména když je musí tajit i před vlastním manželem. Paul de Teirhald měl na Arlettinu výchovu vlastní názor a z něj nehodlal slevit ani o píď. Učit se číst a psát a naslouchat preceptorovi, jak dovolil hradní pán Olivii, byla dle jeho mínění ztráta času a zbytečné rozptylování. Děvče se má od nejútlejšího věku připravovat na svoji budoucí úlohu hospodyně, manželky a matky.

Arlette si nebyla jistá, co z hloubi duše nenávidí víc – zda vyšívání, předení, či hru na loutnu. Přesto musela trávit nekonečné hodiny skloněná nad vyšívacím rámem, u kolovratu nebo si rozdírat měkká břítka nepoddajných prstů o ostré struny. Těchto povinností byla zproštěna, jedině když dělala společnost dceři Jeho Milosti hraběte. Proto i teď, než by se vrátila domů, byla ochotná vystavit svou přecitlivělou pleť palčivému slunků.

„Dobrá,“ souhlasila po kratičké chvílce zaváhání. „Půjdeme se projít podél břehu, ale musíš mi něco slíbit. Budeš mi vyprávět, jak jsi se zasnoubila. A ne aby ses pokusila něco vynechat jako minule.“

„Cožpak tě to ještě neomrzelo? Vždyť už jsem ti to vyprávěla tolikrát.“

„To je pravda. Ale pokaždé přitom na něco zapomeneš. Kdyby nějaký urozený muž požádal o moji ruku, pamatovala bych si každý detail do nejdelší smrti.“

A celý život o tom vyprávěla každému, kdo by byl ochoten tě poslouchat, dokud bys ho svým povídáním dočista neumohla, pomyslela si v duchu Olivie a rázně vykročila přes louku ke Garonně.

Již za pár měsíců se provdá, a až kněz ve zdejší hradní kapli požehná svazku s jejím budoucím manželem, bude muset odejít z Montfortu, k němuž ji bu-

de vázat láska k těm, které zde zanechá, ale i bolestné vzpomínky.

Nikdy nezapomněla na okamžik, který se jí navždy vryl do paměti a který navždy změnil její život hýčkané hraběcí dcery.

Jedné zimní noci, kdy meluzína hvízdala krbovými komíny a nad břidlicovými střechami hradu visela těžká oblaka, která sem vítr zavál až ze vzdálených Pyrenejí, otec vstoupil do komnaty, již Olivie obývala spolu s chůvou. Sklonil se nad postýlkou, probudil dcerku něžným dotykem, a když otevřela oči, přikázal chůvě Nanou, aby dítě oblékla. Pak je uchopil do náruče.

„Maminka od nás odešla,“ šeptal rozespálé Olivii, zatímco ji nesl studenou chodbou.

„Kam odešla a proč?“

Hrabě si přitiskl dceřinu hlavičku na prsa a dlouho neodpovídal, jako by hledal vhodná slova.

„Místo sebe nám tady nechala dva chlapce, tvé bratříčky,“ zašeptal, než otevřel dveře do komnaty.

Nechápala nic z toho, co jí povídá.

Závěsy kolem lůžka, na němž matka spávala, byly zatažené, zato uprostřed místnosti stála vyřezávaná kolébka podobná té, jakou viděla v příbytku kastelána, jehož manželce Therése se nedávno narodila holčička.

„Jmenují se Corneille a Armand,“ zašeptal otec pohutě. „Budou tady teď s námi.“

„Nechci je, nelíbí se mi,“ durdila se holčička při pohledu na dvě zarudlé tvářičky, svraštělé usilovným křikem, jenž oba novorozenci vydávali. „Ať je odnesou pryč, třeba k Therése, a mně ať se vrátí maminka.“

Nanou, která spěchala za nimi, přivinula dítě k sobě a konejšíc je laskavými slůvky je odváděla pryč.

Olivie se nechala znovu uložit do postele, přesvědčená, že až se ráno probudí, objeví se jako každý den její maminka a ujistí ji, že se jí jen něco ošklivého zdálo.

Druhý den ale hraběnka nepřišla, neobjevila se ani potom. Zato po chodbách se pohybovali sloužící s vážnými obličejí a uslzenýma očima. Dalšího dne Nanou svoji svěřenkyni oblékla do svátečních šatů a otec ji odvedl do hradní kaple, kde před oltářem stála dubová truhla. Zatímco se kněz dlouze a upřímně modlil, nic nechápající dítě si zvědavě prohlíželo smuteční hosty.

Zaujala je mladá žena s něžnýma hlubokýma očima, stojící po boku statného, poněkud zamračeného muže. Ke konci obřadu, kdy sloužící spustili rakev do krypty, žena přistoupila k holčičce, sklonila se k ní a políbila ji na čelo. Tehdy Olivie pochopila, že svoji maminku již opravdu nikdy neuvidí, a hlasitě se rozplakala.

Stejně tak už nikdy víc nespátřila ani onu smutnou ženu, o níž jí Nanou prozradila, že to byla choť jejich souseda, který je majitelem vedlejšího panství. Několik let poté, co se její matka rozloučila se životem, přišla na Montfort zpráva, že i hraběnka de Grécilly zemřela. Přestože Olivie nerozuměla všemu, co si komorné a služby sdělovaly, když si myslely, že je neslyší, zaslechla dost z jejich útržkovitých rozhovorů, aby pochopila.

Mladou smutnou ženu, jak si ji pamatovala ze vzpomínek, postihl stejný osud jako její matku. Skonala, když chtěla darovat život toužebně očekávanému dědici.

„Bůh si ji vzal k sobě ještě dřív, než se dítě narodilo. Ubožačka, ani se nemohla potěšit pohledem na jeho tvářičku,“ stírala si tehdy slzy Hilda, služebná mající na starost úklid komnat v prvním patře.

„Možná to tak bylo lepší. Byl to prý chlapec, ale říkala bába, že se ani nepodobal lidskému tvorů. Měl obrovskou hlavu, vypoulené oči... Ani se mi o tom nechce mluvit,“ pokřikovala se pokrytecky kuchařka Marion a jen čekala, až ji Hilda vyzve, aby pokračovala.